

Oravecz Imre

Alkonynapló

[Egy kísértetjárás vége] M.-mel kiskorában rendszeresen átjártam az ófalui Felvégre, és megmutattam neki, hol állt a házunk, ki hol lakott, és hol mi történt velem. M. L.-lel ezt már nem cselekszem. Egy darabig a vasárnapi miséről némi kerülővel jöttem haza vele, de meg sem álltam, és nem mondtam semmit. Aztán ezt is elhagytam, mert nem bírtam már látni az elhagyott vagy méltatlan kezekbe került porták pusztulását. Azóta feléje sem nézek.

[Fordított arány] Minél többeket temetek el, annál kevesebben lesznek a temetésem, mert azokat temetem, akik engem temetnének. Nem mintha aggasztana, de látnom kell.

[Javaslat] Még éltünkben meg kellene ásatni a sírunkat, és rendszeresen látogatnunk, leereszkednünk bele, hozzászokni, megismerni földjét, megbarátkozni eredetével, állagával, szagával, összetételével, hogy ne legyen majd idegen, mikor elvegyülünk vele, és részévé válunk. Hogy mit tegyenek azok, akik hamvasztatni akarják magukat, arra nézvést nincs ötletem.

[Távolodás, közeledés] Ma megrohant egy ifjúkori emlék. A s.-i vasútállomás várótermében randevúzom Zs.-val, első nagy szerelmemmel. Távolról utaztunk oda. Fél éve nem találkoztunk, csak leveleztünk. Odasietek hozzá, mikor megpillantom. Kissé meghízott. Megölel. Mintha egy szörnyű kéz torkon ragadna, nem bírok megszólalni az izgalomtól. Kedves hozzám, de világosan érzem, hogy nem szeret már, sőt, nem is ő az, hanem valaki más, egy idegen, aki könnyörtelenül veszni hagy majd. Minél távolabb kerülök életem régi eseményeitől, annál élesebben emlékszem rájuk.

[Merénylet] Különös, hogy civilizációnk a szemetet, miként a holtakat, a földbe temeti. Merénylet ez mind a holtak, mind a föld ellen.

[Lehetőség] Egész nap nyilalló fájdalmat érzek a medencecsontomban, közelebbre a csípőtarajomban. Felrémlik bennem a csontrák lehetősége. Nem véletlenül. Apai nagyapám abban halt meg Kanadában.

[Aposztróf] Záróra előtti percekben lépek be a szupermarketbe. Szemlátomást én vagyok az utolsó vásárló. *Igyekezétek, papa!* – sürget az ajtónál egy üzletvezető kinézetű férfi. Nem igen akart megbántani, de megvonaglom. Persze lehetett volna durvább, szólíthatott volna tatának is.

[Aritmia 1] Ijesztő tünetet produkál a szívem. Látom a vérnyomásmérő kijelzőjén, hogy rendre kihagy egy dobbanást. A kihagyott dobbanással a nemlét üzen.

[Aritmia 2] A kardiológián *holt*ert, szív működésemet 24 órán monitorozó EKG-készüléket raktak rám. Megerősítették, hogy valóban kihagy a szívem, de az időegység alatt mért több százezerhez képest csak csekély számú dobbanást, ami az én koromban már nem tekinthető kórosnak. Ha az utóbbi két évtizedben bármilyen panasszal fordultam orvoshoz, mentésképpen mindig utalást tett a koromra, amit én rendre így fordítottam le: mit akarok még? A szívemet illetően ezt most így módosítom: örüljek, hogy még egyáltalán dobog.

[Muflonok] A 23-as úton, éjjel, Bányaterenye felől jövet, Nemti után, a két éles kanyar közt mindig muflonokkal találkozom. Először mozgó fehér foltokat észlelek az út szélén. Világosbarna, karcsú testük, amelyhez a foltok tartoznak, csak azután válik láthatóvá, hogy ráesik a fényszóró fénye. Általában jérék, de van közöttük egy-két kos is. Lassítok, tisztas távolságban megállok, és gyönyörködöm bennük. Nem ijednek meg, abbahagyják a legelést, felemelik a fejüket, és kíváncsian néznek felém. Aztán komótosan megfordulnak, és libasorban lassan eltűnnek az erdőben.

